

同意一個男人的 愛書

Rakkauskirja

2018 © Ropi Juhani Jarrela

**Tinkimiehen rakkauskirja;
I, II, III ja IV -osa.**

Tinkimiehen rakkauskirja – I osa

ALKUSANAT

Nyt on 30.6.2016, kello tulee kohta viisi iltapäivällä. Kirjoitin tämän kirjan likimain loppuun jo kertaalleen, ja tarkoitukseni oli kirja julkaista syksyllä 2016.

Kesäkuun alussa kävi kuitenkin sellainen ikävä tapaus, että kotonani kävi varkaita. Minulta vietiin: televisio, kaksi tietokonetta, kaksi Sony-älypuhelinta, ja jotain muuta pientä. Siksi joudun nyt aloittamaan tämän kirjan kirjoittamisen alusta.

Se on ollut mukava huomata, että minulla on suorastaan erinomaisia ystäviä. Kun varkaudesta olin heille kertonut niin ei mennyt kauaakaan kun minulla jo oli käytössäni televisio ja kännykkä (älypuhelin), vaikka rahaa ei ollut yhtään. Niin ikään pari asiakastani tarjosi tietokonetta.

Tämä kirja kertoo elämästäni likimain kolmen vuoden aikana, sen jälkeen kun olin vuoden 2013 loka/marraskuun vaihteessa muuttanut Poriin. Tämän kirjan kirjoittaminen taitaa olla minulle jonkinlaista terapiaa. Ja onkin. Tämä kirja on kertomus tapahtumista minun subjektiivisesta näkökulmastani katsottuna. Tarkoitus ei ole väittää, että kaikki on ollut ja mennyt juuri kuten kirjassa kerrotaan, etenkin jos asiaa objektiivisesti tarkastellaan. Tarkoitus on pikemminkin pyrkiä herättämään ajatuksia, saada ihmiset huomaamaan, että maailma ei ole mustavalkoinen. Maailma ei ole myöskään harmaa. Maailma on värillinen. Eräällä filosofian kurssilla oli juttua siitä, että jos ihmistä, tai jotain ihmisenkaltaista, ei maapallolla olisi niin maailmassa olisi vähemmän värejä kuin mitä niitä nyt on. Värit ovat kauniita. Lempiväriini on vihreä.

Huomenna on heinäkuun ensimmäinen päivä. Päivä jolloin käräjäoikeus antaa tuomionsa siitä, että olenko minä vainonnut sen mielestä erästä naapurissani asuvaa naisihmistä: Soma. Sen voin vakuuttaa, että ainakaan minulla ei ole ollut minkäänlaista vainoamistarkoitusta, enkä ole tuon henkilön menoja mitenkään kytännyt. Aika ajoin olemme tosin osuneet samoihin paikkoihin, kuten kauppaan, samaan aikaan. Hän on sen kokenut siten, että minun on täytynyt häntä tarkkailla, ja tarkoituksella samaan aikaan sitten kauppaan, ja muuallekin, mennä. Kirjan liitteissä asiasta lisätietoa.

Tämän kirjan yhtenä tarkoituksena on kertoa käräjäoikeudessa käsitellyn vainoamisjutun taustat. Kirjassa esiintyvien henkilöiden nimet on muutettu. Ja ylipäätään pyrin käyttämään nimiä kohtuullisen vähän. Tuon naapurin naisihmisen nimeksi annan kuitenkin tässä kirjassa Soma. Tuo nimi sopii hänelle hyvin, tai no, mutta ainakin minun silmissäni hän on soma. Huomenna siis käräjäoikeus antaa päätöksensä, ja mahdollisen tuomion. - ja tuomio muuten tuli...

Syytä lienee todeta myös, että ajankohdat ja paikat eivät ole yksi yhteen todellisuuden kanssa. Aikoja ja paikkoja on muutettu kirjassa esiintyvien henkilöiden yksityisyyden suojaamiseksi. Tapahtumat kirjassa eivät siis etene kronologisessa järjestyksessä.

Jo nyt, näin heti alkuun, haluan kiittää kirjan jokaista lukijaa mielenkiinnosta tätä tarinaa kohtaan. Tarina taitaa olla osin vähän kummallinen, ja sisältää osin myös turhia muisteluita ja muita pohdintoja, mutta sori niistä – ”tällainen” minä olen.

Porissa, 30.6.2016, *Ropi*

JOHDANTO

Huomenta. Nyt on heinäkuun ensimmäinen päivä. Kello on nyt neljä aamuyöllä. Tilaisin hiljattain lehden, Satakunnan Kansan, kahdeksi kuukaudeksi, hintaan kaksikymmentäviisi (25) euroa. Tänään tuli ensimmäinen lehti. Lehti kolahti luukusta kolmen aikaan. Heti kun kolahduksen kuulin niin nousin ylös, hain lehden, ja luin sen (sängyssä). Olen tehnyt tänä kesänä muutakin poikkeuksellista. Kävin nimittäin Prisman laulukisoissa laulamassa avoimelle yleisölle, ja ihan selvinpäin. – ihan hyvin se meni omasta mielestäni. Kuuntelijat ovat ehkä toista mieltä? Mutta karaoke on kivaa – on, on!

Tuo kesäkuun alussa tapahtunut varkaus muutti minua. Hyvä niin. Siihen varkauteen päättyi nimittäin alkoholin juomiseni, toistaiseksi. Pakko myöntää, että viina on aika ajoin maittanut liikaakin. Nyt olen päättänyt olla ilman viinaa. Siihen, että lopetin juomisen on toinenkin syy. Liki jokainen lukija tuon toisen syyn varmasti arvaa? Syy on Soma. Jotenkin toivon, että... niin. Toivossa on hyvä elää.

Työttömyyskorvauksen pitäisi tulla tänään. Saan sitä hieman alle 610 euroa kuukaudessa, netto. Lisäksi saan asumistukea 290 euroa kuukaudessa. Kesäkuussa en saanut toimeentulotukea. Nyt heinäkuulle sitä myönnettiin. Pakko todeta – no ei ole, mutta totean kuitenkin: olen hankala asiakas Porin perusturvatoimelle – vai olenko? En suostu aina toimittamaan kaikkia perusturvan pyytämiä asiakirjoja. Valitan herkästi hallinto-oikeuteen, ja vien asioita myös laillisuusvalvonnan tutkittavaksi. Toimeentulotukeen liittyviä päätöksiä olen jonkin verran julkaissut netissä osoitteessa: <http://www.toimeentulotuki.net>. Ei se ole mitään yksi tai kaksi...

© 2018 Jarrela, Ropi Juhani

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-0398-4

päätöstä jotka oikeus on toimieni vuoksi kumonnut. Ja useampia moitteitakin on Porin kaupunkikin saanut sen jälkeen kun Poriin vuoden 2013 syksyllä muutin. Hyvä niin, koska nykyisin Porin pitää toimia enemmän lain mukaan kuin mitä ennen muuttoani. Onpa osa oikeuden päätöksistä ja laillisuusvalvojien moitteista päätynyt ihan lehtienkin palstoille. Hankkimistani ennakkopäätöksistä on hyötyä Suomen kaikissa kunnissa, tai ainakin suuressa osassa kuntia - kuntalaisille. Paljon on eroja siinä miten eri kunnat köyhiä kyykyttävät. Kaikki eivät kyykytä lainkaan, ja hyvä niin. Kaikki sivuillani julkaistut tapaukset eivät toki ole omia juttuja, vaan iso osa on sellaisia juttuja joita olen muiden puolesta hoitanut. Osa sellaisiakin, jotka olen vaan jotain kautta muuten tietooni saanut.

Poriin on toki tullut toimieni johdosta moitteita jo aiemminkin, eli aikana jolloin en vielä asunut Porissa. Pori on saanut moitteita mm. siitä, että on julkaissut internet-sivuillaan lain mukaan salassapidettävää tietoa. Erään kerran Porin kaupunki julkaisi sivuillaan mm. tiedon siitä, että eräs henkilö sai toimeentulotukea. Jos tuollaisen tiedon maailmanlaajuisesti julkistaisi yksittäinen kansalainen niin taitaisi siitä tuomio rapsahtaa. Viranomaisen edustajalle riittää kuitenkin lähtökohtaisesti se, että hänelle saatetaan tietoon menettelyn virheellisyys. Se on suomalainen vakiintuneeksi katsottava linja. Hallinto toimii paremmin kun ei ole tuomion pelkoa. Mistä saataisiin päteviä virkailijoita jos aina pitäisi toimia lain mukaan oikein?

Kuten edeltä ilmenee niin toimin jonkin verran asiamiehenä lähinnä hallinnollisissa, ja etenkin toimeentulotukiasioissa, kautta Suomen. Aiemmin toimintani oli nykyistä laajempaa.

Nykyisin olen enemmänkin keskittynyt pelkkään neuvontaan, lähinnä netin keskustelupalstoilla. Otan hoitaakseni juttuja varsin tarkasti valikoiden. Eipä silti; kyllä minä viime vuonna hoisin mm. ex-vaimoni nykyisen miehen elatusapujutun. Hän oli lopputulokseen tyytyväinen. Hänen ex-vaimonsa elatusapuun hakema korotus saatiin puolitettua.

Joskus saatan myös lähteä asiakkaan mukaan viranomaisessa asioimaan. Eräs sellainen tapaus oli niin ikään viime vuonna kun erään henkilön kirjelmää syyttäjälle ei suostuttu syyttäjänvirastossa ottamaan vastaan. Menin paikan päälle asiakkaan kanssa ja kas kummaa: hetken kuluttua ottivat tuon kirjelmän virastossa vastaan ja antoivat asiakkaalleni jopa vastaanottokuittauksen. Eräs lähtökohtani juttuja hoitaessani on aina ollut, että en peri asiakkailtani maksua. On se kuitenkin ihan kiva kun joku joskus antaa kympin, tai kaksi, kiitokseksi.

Viimeisen vuoden aikana yksi eniten aikaa vienyt asiakas on ollut Hangosta. Hänellä oli ongelmia toimeentulotuen saamisessa. Eikä hän saanut kaikilta viranomaisilta erääseen juttuunsa liittyviä asiakirjojakaan. Toimeentulotuen suhteen en kovin paljoa pystynyt auttamaan – toki Hangon perusturvatoimi sai laillisuusvalvojan moitteet. Lisäksi onnistuin vaikuttamaan puolustusvoimiin niin, että tuo asiakkaani loppuviimeksi sai sieltä pyytämänsä asiakirjat. Puolustusvoimat yritti kyllä kovasti hanttiin laittaa. Tuo tapaus oli lähinnä huvittava – siis puolustusvoimien suhtautuminen asiaan. Ja kai sitä nauraa, ainakin pikkaisen, sopisi myös puolustusvoimien lakimiehelle. Ei hyvä?

Hetken kuluttua pitää herätä. No ei ole pakko näin työttömänä. Eräs naapurini mahdollisesti tulee luokseni puoli kymmenen

maissa, eli likimain viiden tunnin kuluttua. Nyt kun on perjantai niin on Eliksiin ruokajakelupäivä ja menemme sitten sinne yhdessä. Ja ellei naapuri tule niin menen yksin. Tuo ruokajakelu on tällaiselle köyhälle, ja pienituloiselle, hyvä apu - riittää paremmin rahaa moneen muuhun. Itselläni on etenkin juuri nyt rahat vähän tiukalla kun piti ostaa uusi (käytetty) tietokonekin, jotta pystyy hommia hoitamaan kotoa käsin, eikä tarvitse jatkuvasti kirjastossa ravata, kuten piti kesäkuussa. Rahoitus oli pakko järjestää siirtämällä osaa vuokran maksusta.

Porissa on toinenkin ruokajakelu: Elämän Leipä. Siinä mielessä, että täällä Porissa on tuollaista toimintaa niin köyhän on helpompi asua täällä Porissa kuin mitä monessa muussa kunnassa on tilanne. Somakin käy usein ruokajakeluista ruokaa hakemassa. Häneen olen jollain tapaa tutustunut eräässä päivätoimintakerhossa. Siellä minä erään kerran myös ”moitin” ruokajakelua. Soma ilmeisesti ymmärsi sanomani silloin vähän väärin. Mutta niin se on, että tuota ruokajakelua käytetään myös väärin. Ruokajakelu on kuitenkin monelle ihan oikeasti tarpeellinen – vaikka totta on sekin, että kyllä Suomessa jokainen pärjää ilman ilmaista ruokaakin, jos on pakko. Somakin on talvet käymättä ruokajakelussa. Pitkälti on Soman ansiota, että olen rohjennut alkaa ruokajakeluissa käymään. Soman osalta pitää vielä todeta, että oli hän ainakin viime talven (2015-2016) ruokajakeluissa käymättä. Tulevasta talvesta ja tulevan talven ruokajakeluista ja niissä käymisistä ja käymättä jättämisistä ei vielä nyt kukaan tiedä mitään – vai tietääkö?

Tarina jonka kerron tässä kirjassa on pelkkää puhdasta faktaa. Vai onko? Parasta kai vastata tähän kysymykseen niin, että jos tapanasi on uskoa kaikki mitä lehti uutisissa lukee, mitään

kyseenalaistamatta, niin silloin voit pitää kaikkea tässä kirjassa kirjoitettua totena. Mutta jos joskus lehtiutista lukiessasi mietit, että voiko tuo olla totta, etkä ihan kaikkea ns. purematta niele, niin silloin kannattaa samalla tavalla suhtautua myös tähän kirjaan. Vielä tarkemmin väitteen totuudellisuutta on syytä tarkastella jos se on esitetty netissä. Siellä on minustakin täysin väärää tietoa. Netissä sitä on niin helppo sanoa mitä vaan. Eikä edes poliisi aina perättömiäkään loukkauksia tutki.

Poliisikuulustelu tuosta vainoamisesta minulla oli muistaakseni joskus maaliskuun lopulla 2016. Sitä ennen en osannut asiaa edes aavistaa. Soma oli kuulusteltu jo aiemmin. Poliisikuulustelussa kerroin, kuten tapoihini on aina kuulunut, rehellisesti kaiken. Kerroin tottakai myös sen, että olen Somalle toki pari kirjettäkin lähettänyt. Kirjeisiin olin mukaan laittanut myös vastauskuoren postimerkillä varustettuna. Ajattelin, ja pyysin, että sillä tavalla Soma voisi helposti kertoa minulle kantansa. Minulla kun oli kuitenkin jonkinlainen aavistus... Nuo kirjeet ajoittuivat loppuvuoteen 2015. Ja yksi syy niihin oli: halusin tietää: miksi Soman asenne muuttui?

Soma itse oli poliisikuulustelussa kertonut mm., että hän ei ole uskaltanut jatkaa kerhossa käyntiä siitä huolimatta, että minä en siellä enää ole käynyt, koska hän on pelännyt minun näkemistäni koska minä tiedän mihin aikaan kerho on ja mihin aikoihin hän niin ikään olisi sitten kerhomatkalla. Jokainen minut tunteva varmasti ihmettelee, että mitä pelättävää oikein on perusrauhallisessa miehessä joka ei koskaan ole tehnyt mitään pahaa kenellekään. - ???

Kun odotimme sitten pääsyä tuonne käräjäsaliin niin Soma aulassa jutteli ystäviensä ja todistajiksi kutsutujen kerho-

ohjaajien kanssa. Yhden noista ohjaajista olimme kutsuneet todistajaksi molemmat, siis minä ja Soma. Ja onneksi minulla on ”isot kuuntelukorvat”. Kuulin kuinka Soma kertoi kerho-ohjaajille, että hän on ollut niin kipeä, että ei ole sen vuoksi kerhossa käynyt, vaan mm. fysioterapiassa. Hän kertoi, että niska- hartiakipujakin on niin paljon, että se tekee tiskaamisestakin hankalaa.

Oikeudenkäynnissä sitten otin esiin tuon syyn, että miksi Soma ei ole kerhossa käynyt, että onko se todellinen syy minussa kuten hän oli poliisikuulustelussa kertonut. Onneksi Soma sitten myönsi todellisen syyn. Vaikka eipä siitä apua ollut lopputuloksen kannalta. Hyvä silti. Kiitos Somalle!

Menneitä muistellen, tässä hetkessä

1.7.2016.

Brexit

Tänään on ollut menoa enemmän kuin normipäivänä. Aamulla menin Eliksiiriin ennen kymmentä. Ja kas, Soma tuli sinne kello 10:15, ja kulki jonon läpi selkäni takaa. Koskea olisin voinut jos olisin halunnut, mutta se ei todellakaan ole nyt sopivaa. Enkä koskaan ole niin tehnyt, kenellekään. Vähän hämmästelen Soman nykyistä Eliksiirin aikataulua, ottaen huomioon, että olen hänelle tehnyt selväksi oman aikatauluni, siis mm. sen milloin käyn esim. Eliksiirin jonossa, ja milloin kaupassa. Elämän Leipäänkin hän tuli viime maanantaina melko tarkkaan kymmeneltä, juuri kun minä olin sieltä lähdössä. Itse asiassa kohtasimme läheisessä kadunkulmassa.

Tänään toki kohtasimme toisenkin kerran. Olin menossa Sampolan kirjastoon tulostamaan erästä asiakirjaa kun Soma tuli minua pyörätiellä vastaan. En tiedä oliko hän Eliksiiristä tulossa, vaiko jollain muulla matkalla. Kello oli tuolloin jo 11:30. Yleensä katson TV:stä alueuutiskoosteen kello 11:00-12:15, mutta tänään tuon koosteen sijaan lähettiinkin pääministerin ilmoitus Brexitistä, sitä en välittänyt katsoa.

Vaanimista ja vainoamista on elämä?

Soma on ollut sitä mieltä, että minä olen tarkoituksella häntä väijynyt ja vaaninut. Vaan eihän asia niin ole. Kohtaamiset ovat tapahtuneet sattumalta. Tilanne on ollut samanlainen vuonna 2015, ja sellainen se tuntuu olevan nykyisinkin. Soma on kuitenkin jostain syystä minua pelännyt, ja siksi hän nosti mm. jutun vainoamisesta, ja siitä tänään tulikin tuomio: 180 euron sakot, ja Somallekin korvauksia pitäisi maksaa 600 euroa. Tuo oli siis kansliatuomio, joka annettiin kello 15:00. Poliisikuulustelussa Soma oli todennut, että ei vaadi korvauksia. Mieli oli kuitenkin matkan varrella muuttunut, ilmeisesti siksi kun noita kohtaamisia oli edelleen. Pitäisiköhän minun linnoittautua kotiin, olla kulkematta missään? Mitähän tästä vielä tulee, se jää nähtäväksi.

Tuossa vainoamista koskevassa oikeudenkäynnissä minulle selvisi varmaksi se, että yksi syy miksi Soma on minua alkanut pelkäämään on ollut se, että hänelle on selvinnyt, että minulla on eräs rikostuomio. Tuosta asiasta on myös netissä tietoa joka on osin valheellista ja virheellistä. Aikoinaan juttu oli ihmisoikeustuomioistuimessakin ja Suomen valtio maksoi minulle korvauksia koska kyseistä juttua koskeva oikeudenkäynti ei ollut oikeudenmukainen. Somakin tuon tietää – ainakin nyt, oikeudenkäynnin jälkeen.

Pidin aikoinaan täysin selvänä, että tuon päätöksen purkaminen olisi ollut läpihuutojuttu. Niinpä en turvautunut asianajajaan kun hain tuomion purkua. No olisihan se pitänyt tietää, että ei korkein oikeus lähde omaa tuomiotaan purkamaan. Kai minun olisi pitänyt vaatia asiaa uudelleen käsiteltäväksi käräjäoikeudessa, mutta kuten sanotaan; omalle asialleen on vähän sokea. Korkein oikeus totesi myös, että päätöksestä olisi voinut tehdä tuomiovirhekantelun, mutta totesi myös, että sen tekeminen olisi ollut myöhäistä jo siinä vaiheessa kun ihmisoikeustuomioistuimen päätös saatiin. Niinpä tuomio jäi voimaan – eikä aikakaan tunnu asiassa auttavan.

Olen tullut oikeudessa tuomituksi kaksi kertaa rikoksesta jota en ole tehnyt. Kerran minut on jätetty tekemästäni rikoksesta rangaistukseen tuomitsematta (ampumaserikos), ja kerran on syyttäjä jättänyt syytteen nostamatta vaikka olin syyllinen. Tuo on itse asiassa ainoa kerta kun olen poliisikuulustelussa valehdellut. Valehteleminen vaan ei sovi minulle.

Muuttoakin mietin

Kävin tänään katsomassa asuntoa Sampolasta. Siinä olisi hiukan edullisempi vuokra kuin mitä tässä nykyisessä asunnossa jossa olen asunut pian kolme vuotta. Nyt maksan vesimaksuineen noin 520 euroa kuukaudessa, ja lisäksi sähkön. Parin viime kuukauden sähkölasku on ollut vain noin seitsemän euroa/kuukausi. En minä siis sähköä hirmu paljoa kuluta. Tuossa asunnossa jota kävin katsomassa vuokra olisi vesimaksuineen 467 euroa kuukaudessa, ja lisäksi sitten se sähkö. Tuo uusi vuokra mahtuisi Porin normiin joka on yksinäiselle 470 euroa kuukaudessa. Sähkön kulutuksesta ei ole mitään normia. Tuo normin mukainen 470 euroa kuukaudessa

on siis määrä joka hyväksytään tällaiselle köyhälle yksinasujalle vuokran määräksi Porissa jos asumismenoihin hakee toimeentulotukea. Normia ei ole nostettu pariin vuoteen.

Sain käräjäoikeuden päätöksen tuosta vainoamisesta sähköpostitse. Ja välittömästi sen saatuani ilmoitin tyytymättömyyttäni. Asianajajaa minulle ei asiassa myönnetty, ja siihenkin päätökseen ilmoitin niin ikään olevani tyytymätön. Oikeudenkäynnissä loppulausuntoni totesin, että tästä taitaa tulla suurempi juttu kuin mitä kukaan osaa kuvitella. Somallekin olen jossain välissä todennut, että tässä on ns. lumipalloefektin vaara. Aika sitten näyttää, että miten äijän käy. Sen voin jälleen toistaa, että mitenkään tarkoituksella en ole Somaa enkä hänen menojaan seurannut. Jos nyt olen kaupassa sattunut olemaan samaan aikaan niin ei liene ihme, että olen huomannut, että Somakin on kaupassa ollut, tuo lienee ymmärrettävää ihastuneelle miehelle? Ja tapoihini kuuluu muutenkin moikata vastaantulijoita jotka tunnen ja tunnistan.

En tiedä olisiko minulle loppujen lopuksi ollut mitään hyötyä siitä jos minulla olisi ollut asianajaja apuna oikeudenkäynnissä, ehkä. Ainakin kun luin käräjäoikeuden päätöstä niin tulin siihen tulokseen, että ei asia ihan totuudenmukaisesti oikeudelle selvinnyt. Tuon päätöksen ja siinä kerrotun perusteella nimittäin minunkin pitää olla pitkälti sitä mieltä, että olen Somaa vainonnut, vaikka totuus on, että sellainen ei missään vaiheessa ole ollut tarkoitus eikä tavoitteeni. Eikä se ole totuus – tai ehkä se on ”toinen puoli”?

Kello tulee nyt viisi. Vähän on mieli maassa, mutta eiköhän tämä tästä. Pari päivää sitten tuli työkkäristä kirje, että minulla on 6.7. jonkinlainen työhaastattelu.

2.7.2016.

Soman osoite

No niin, on lauantai. Nukuin yön ihan hyvin. Näin itse asiassa untakin, ja siinä oli mukana Soma. Hän asui omakotitalossa miehensä kanssa – niin, nythän Soma ei ole naimisissa. Eikä käsittääkseni ole koskaan ollutkaan. Ja jos Soman kertomaan on uskominen niin hänellä ei ole lapsiakaan.

Jonkin verran nyt olen pikemmin masentunut kuin pirteä. Aamupalaksi söin paikkaisen pähkinöitä, ja join vettä. Eilen ajatuksenani oli, että tänään alkaisin kirjoittaman niistä tapahtumista jotka johtivat lopulta siihen, että minun todettiin vainonneen Soma. Ikävä ja paha juttu tuo. Tuntuu, että en ymmärrä mitään.

Eilen illalla nukkumaan mentyäni mieleeni tuli ajatus asumisesta. Nyt aloin miettiä samaa asiaa. Jostain syystä kaikki minulle tärkeät henkilöt asuvat kerrostalossa, ja toisessa kerroksessa, siten asuvat: Soma, minä, äitini, isäni, ja molemmat poikani. Siskoni asuu omakotitalossa perheineen, mutta tuo talo on muita korkeammalla, ikään kuin myös ”toisessa kerroksessa”. Mielenkiintoinen yhteensattuma tuokin. Vai onko se yhteensattuma lainkaan?

Oikeus totesi muuten päätöksessään, että sekin, että tiesin missä Soma asui, viittasi vainoamiseen. Mistä sitten Soman asuinpaikan, ja sitä kautta myös sukunimen, tiesin? Alkuunsa kun olimme samaan aikaan jo aiemmin mainitsemissani kerhossa niin siellä tuli jostain syystä puhetta asumisesta. Soma kertoi, että hänen keittiönsä ikkunasta näkee kun Porin

lentokentälle laskeutuu lentokoneita, tai kun niitä sieltä lähtee. Erään kerran kun kävelimme yhdessä pyöriä taluttaen Eliksiiristä kotiin niin kysyin Somalta paljonko hän maksaa vuokraa. Soma ei sitä tarkkaan muistanut, mutta hän kertoi saamansa asumistuen määrän. Hetkinen, vai oliko se niin, että Soma kertoi paljonko itse maksaa vuokrasta asumistuen jälkeen. No jompikumpi – väliäkös tuolla – lopputuloksen kannalta. Tiesin kuitenkin sattuneesta syystä kuinka paljon vuokrat tuossa talossa olivat – tiesin paljonko vuokra oli ensimmäisessä kerroksessa, ja tiesin paljonko vuokra nousee kerrosta kohti. Sen lisäksi oletin, että Soman tulona on työmarkkinatukea vastaava summa. Suoritin pienen päässä laskun ja totesin Somalle; ”asut siis toisessa kerroksessa”. Soma tuon kiisti, mutta kyllä hänen käytöksestään ja äänestä huomasin, että oikeaan osuin.

Eräällä toisella kertaa Soma totesi, että hän ei ota vastaan mitään kristillistä materiaalia. En tiedä varmuudella miksi hän tuon totesi, mutta Soman asuinpaikka minulle tuostakin syystä jokseenkin selvisi kun kävin hänen naapurissaan kylässä ja huomasin Soman ovessa lapun: ”Mainoksia saa laittaa. Ei kristillistä materiaalia.” Tuo naapuri jolla kävin asuu samassa kerroksessa kuin Somakin. Täyden varmuuden asiasta sain kuitenkin vasta joulun 2015 alla kun kävin Somalle viemässä joululahjan, ja hän tuli ovikelloa soitettuani avaamaan oven, otti lahjan vastaan ja kiitti. 30.12.2015 Soma olikin sitten tehnyt rikosilmoituksen vainoamisesta. Olisipa varoittanut minua ensin, tai jotain... (liite 5).

Olen tässä aamun mittaan vähän koittanut telkkua töllätä. Ulkona tuulee jonkin verran. Nyt sitten päähäni pälkähti, että taidan lähteä kahden (14:15) junalla äitini luokse. Siellä

todennäköisesti pääsee saunaankin. Itselläni on saunavuoro perjantaisin, mutta eilen unohdin koko saunomisen. Huomasin asian vasta ilta seitsemän maissa. Saa nähdän jaksanko lähteä, vai olenko vaan kotona.

Naapuriapua

Eräs naapuri soitti hetki sitten. Hän ei käytä saunavuoroaan, joka on tunnin päästä neljältä (16:00), joten pääsen nyt sitten saunaan vaikka eilen oman vuoroni unohdin, enkä ainakaan vielä ole lähtenyt äitini luokse kyläilemään. Oli tuolla naapurilla muutakin asiaa; kysyi, että josko käyn vielä tänään kaupassa niin toisin hänellekin vähän jotain. Kirjoitin listan ylös ja lupasin ostoksilla käydä. Rahaakin minulla on häneltä jo valmiiksi ”takataskussa”, että senkin puolesta homma helposti onnistuu.

Käyn tuolle samalle naapurille aika ajoin kaupassa, ja eilen kävin hänen pankkikortillaan nostamassa tilin tyhjäksi. Hän pyysi minua jättämään itselleni viisikymppiä tulevia ostoksia varten, ja niinhän minä sitten käskystä, pikemminkin pyynnöstä, tein. Olen sellainen melko avulias luonne. Autan muita jos pystyn, ellen omia naapureita, tuttuja, ja muita täällä Porissa, niin sitten äitini naapureita kun hänen luonaan vierailen. Viime kerralla kun äitini luona kävin niin eräs hänen naapurinsa kutsui kahville. Se taisi olla jonkinlainen kiitos siitä kun edellisellä kerralla olin kantanut hänen kauppakassinsa häneen sattumalta kadulla ”törmätyäni”.

Minulla on sellainen käsitys, että ne jotka minut tuntevat niin pitävät minua mukavana ja avuliaana ihmisenä. Ja sellainen minä olen omastakin mielestäni. Rehellisyys kuuluu myös luonteeseeni. Toki joskus tulee tehtyä virheitä, ja väärin.

Rehellisyys tarkoittaa minun maailmassani sitä, että jos tekee väärin, vaikkapa ”tarkoitus pyhittää keinot” -periaatteella, niin asiaa ja tapahtumia ei sitten myöhemmin ruveta kiistämään, eikä aleta puhua ns. muunneltua totuutta, vaan vastuu kannetaan.

Rullaluistimet

Kohta pitää katsella teeveestä Luojan Kiitos -ohjelma. Naapurin kauppa-asiat on hoidettu, ja saunakahvit naapurissa niin ikään tuli juotua. Naapuri kertoi myös hauskan tarinan ajalta jolloin hän asui Helsingissä. Muistin myös palauttaa hänelle hänen Kela-korttinsa. Hyvä minä? Tuo Kela-kortti oli minulla koska olin kauppareissun yhteydessä käynyt hanen puolestaan myös apteekissa.

Helsingissä asuessaan, noin nelikymppisenä, tuo naapuri oli kerran mennyt Stockmannille ystävänsä kanssa. He olivat jostain keksineet, että menevät urheilu-osastolle kokeilemaa rullaluistimia. Osastolle päästyään he kysyivät myyjältä: ”Myydäänkö täällä rullaluistimia?” Myyjä oli vähän hämillään olleen näköisenä vastannut, että kyllä, ja lyhyen keskustelun jälkeen hakenut ystävysten kokeiltavaksi kolmet erilaiset rullaluistimet kummallekin.

Siinä sitten ystävykset istuivat. Laittoivat rullaluistimet jalkoihinsa, sitoivat nauhat kiinni. Tuli aika nousta ylös. Nykyinen naapurini nousi, tai sitä yritti, ensimmäisenä. Onneksi myyjä sai hänet kiinni ennen kuin hän kaatui luistimet jaloissaan. Myyjä oli sitten kysynyt: ”Oletko koskaan ennen luistellut?”, johon naapurini oli vastannut, että ”Juu, 15-vuotiaana luistelin paljonkin, mulla oli oikein hokkarit.” Myyjä oli todennut;”Taitaa siitä jo olla jonkin verran aikaa, ei taida

Tinkimiehen rakkauskirja

Tämä kirja on tarina todellisista tapahtumista. Siitä kuinka mies ihastui. Siksi hän tuli tuomituksi vainoamisestakin.

Tämä on kertomus miehestä, joka oli väärään aikaan väärässä paikassa – liian monta kertaa. Oli hän välillä oikeassakin.

Kirjan tapahtumat sijoittuvat pääosin Poriin ja vuosiin 2014-2017. Mukana on myös aiempien vuosien muisteluita jossain määrin, sekä pikkaisen tulevaisuuden pohdintaa. Ajatuksia ”herättämässä”?

Kirja kertoo siitä, kuinka mies kuvitteli kummallisia. Kuinka hän oletti olemattomia. Kuinka paljon historia painaa. Kirja todistaa: ”Fakta” voikin olla jotain muuta. (Faktoidi, Faktuuri,...).

Kirjan luettuasi saatat olla sitä mieltä, että kaikki ei aina ole sitä miltä päällepäin näyttää. Tapahtumissa, teoissa, ja kaikessa, on erilaisia vaikuttimia. Eivätkä kaikkien, eivätkä kaikki, vaikuttimet aina ole ystävällisiä, tai hyviä. Eivät ne silti välttämättä ole pahoja.

Kirja kertoo myös anteeksi antamisesta omalla omituisella tavallaan. Siitä johtuen, ja sen vuoksi, kaikki on mahdollista. Vai onko sittenkään?

Lukijoiden kommentteja s.160 ja s.162.

